U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **R. L. U.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 30 A 135/2016 – 91,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 11. 8. 2016, č. j. JMK 118808/2016 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, Živnostenského úřadu města Brna (dále jen „živnostenský úřad“) ze dne 22. 6. 2016, č. j. MMB/0250545/2016, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím živnostenského úřadu byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, veznění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a současně povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Předmětného správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že ve své provozovně na adrese B., Ch., kde provozuje živnost s předmětem podnikání „Masérské, rekondiční a regenerační služby“, v rozporu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele neinformovala spotřebitele o ceně poskytovaných služeb, konkrétně v době živnostenské kontroly dne 7. 3. 2016 neměla ve své provozovně k dispozici zákazníkům ceník služeb v písemné podobě. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou; rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č. j. 30 A 135/2016 – 91, bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[2] V napadeném rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani z obsahu správního spisu nevyplývá, zda byla naplněna formální a

materiální stránka posuzovaného správního deliktu, v důsledku čehož napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k opětovnému projednání.

[3] Proti tomuto rozsudku brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž se neodvolává na žádný zákonem předpokládaný stížnostní důvod.
[4] Kasační argumentace stěžovatelky se kryje s argumentací obsaženou již ve správní žalobě, v níž opakovaně zdůrazňuje specifický skutkový stav v době kontroly [měla pracovní volno (v provozovně tedy nebyl žádný zákazník) a přepracovávala stávající ceník]. Následně stěžovatelka krajskému soudu vytkla aprobaci nesprávného postupu živnostenského úřadu, respektive (jejími slovy) že „*nad lidmi ze živnostenského úřadu drží ochrannou ruku a zastává se jich, jak může.*“

[5] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost podal účastník, který byl v předcházejícím řízení o žalobě před krajským soudem procesně úspěšný (k jeho žalobě bylo napadené správní rozhodnutí zrušeno), zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou přípustnosti kasační stížnosti.

[6] Podle § 102 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) platí, že *kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.* Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. *je kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, nepřípustná.*

[7] Podle ustálené judikatury je nutno prvně citované ustanovení vykládat tak, že imanentním obsahem kritéria přípustnosti kasační stížnosti je i tzv. „subjektivní přípustnost“. Kasační stížnost tak může podat jen ten účastník řízení, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná újma na jeho právech (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 – 33; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Konsekventně pak bylo zdejším soudem judikováno, že *[k]asační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41).

[8] V nyní posuzované věci stěžovatelka v žalobě vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím žalovaného, který potvrdil rozhodnutí živnostenského úřadu, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele. Krajský soud žalobě stěžovatelky vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Přestože tedy krajský soud stěžovatelce vyhověl, podala stěžovatelka proti jeho rozsudku kasační stížnost. V ní krajskému soudu vytýká, že akceptoval nesprávný postup živnostenského úřadu, respektive, že „*nad lidmi ze živnostenského úřadu drží ochrannou ruku a zastává se jich, jak může.*“ Z právě citovaného

je naprosto zřejmé nepochopení významu napadeného rozsudku ze strany stěžovatelky. Krajský soud totiž naopak rozhodl zcela v její prospěch, neboť její žalobě plně vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a umožnil tak, aby věc byla žalovaným znovu projednána. Lze tedy shrnout, že stěžovatelka byla v řízení před krajským soudem procesně zcela úspěšná, přičemž v kasační stížnosti nenamítá, že měl krajský soud výrokem ve věci rozhodnout jinak.

[9] Jakkoli je zřejmé, že kasační stížnost stěžovatelky vykazuje významné deficity, Nejvyšší správní soud jí k doplnění kasační stížnosti nevyzýval, neboť takový postup by byl s ohledem na specifické okolnosti věci zcela bezúčelný. Z kasační argumentace stěžovatelky je totiž zjevné její přesvědčení o neúspěchu v řízení o žalobě, které je však s ohledem na výrok krajského soudu zcela mylné. Lze tedy důvodně usuzovat, že pokud by stěžovatelka výsledek řízení o žalobě správně pochopila, k podání kasační stížnosti vůbec nebylo došlo. Pokud by snad i přesto na podání kasační stížnosti trvala, z povahy věci by jakékoli doplnění kasační stížnosti nemohlo na závěru o její nepřípustnosti ničeho změnit. Cestou kasační stížnosti se totiž nelze domoci ani *„přezkumu právních názorů či dokonce formulací a konkrétních vyjádření uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ačkoliv by jejich korekce či změna nemohla žádným způsobem zasáhnout do právního postavení žalobce.“* Je tomu tak proto, že *„zásah do právní sféry žalobce je zásadně vždy způsoben jen výrokem rozhodnutí.“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41). Lze pro úplnost poznamenat, že ani případná výhrada vůči absenci výroku rozhodnutí krajského soudu o současném zrušení prvostupňového správního rozhodnutí nemůže představovat námitku, že *„krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak“* (viz odst. [7] tohoto odůvodnění), zakládající přípustnost kasační stížnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 28. 8. 2007 č. j. 1 As 60/2006 – 106).

[10] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že ač je povinné zastoupení stěžovatele bez příslušného právnického vzdělání advokátem obecně jednou ze základních podmínek řízení o kasační stížnosti (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), v nyní posuzované věci neshledal racionálního důvodu na splnění této podmínky trvat, jelikož (jak již uvedeno výše) by ani případná argumentace ustanoveného zástupce nemohla výsledek tohoto řízení nijak ovlivnit.

[11] S ohledem na výše uvedené tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 2 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., odmítnout bez věcného projednání pro její nepřípustnost.

[12] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu